BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LI ■ NÚM. 28 | 10 de juliol de 2022 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

El camí per a la vida eterna

En l'evangeli d'aquest diumenge escoltem la paràbola del bon samarità. Es tracta d'un text que ens resulta familiar i que ja vaig comentar durant l'any de la misericòrdia al qual ens va convocar al papa Francesc (*Paraules de Vida*, 13 de març de 2016). Us convido a fixar-vos en alguns detalls d'aquest text evangèlic. Tot comença amb una pregunta que un mestre de la llei li dirigeix a Jesús: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» (*Lc* 10,25). És la mateixa qüestió que en una altra ocasió un jove ric li va dirigir a Jesús (*Lc* 18,18; *Mt* 19,16; *Mc* 10,17).

En eixa pregunta s'expressa la inquietud de tot ésser humà: assolir una vida autèntica, lliure de totes les inquietuds que ens impedeixen una felicitat plena. Es tracta d'una aspiració que tots tenim en el fons del nostre cor, encara que molts no ho vulguen reconèixer. No hi ha cap home que no vulga ser feliç, encara que no tots busquen la felicitat pels mateixos camins. Jesús respon al mestre de la llei que li estava interrogant, convidant-lo a que ell mateix trobe en l'Escriptura el camí que Déu ens proposa a tots per aconseguir una manera de viure amb sentit i alegria en aquest món i que, a més, anticipa una plenitud que nosaltres no podem imaginar: «Jesús li digué: "Què hi ha escrit a la llei? ¿Què hi llegeixes?". Ell contestà: "Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix"» (*Lc* 10,27).

Les persones som felices quan descobrim la vocació que dona sentit a la nostra vida. Déu des de l'eternitat ha pensat en cadascun de nosaltres i ens ha destinat a una missió. La felicitat en la vida està a trobar el lloc en el qual Déu vol que la realitzem.

No plantejar-se aquesta qüestió, com els ocorre a molts joves, que no saben què fer en la seua vida i no descobreixen un sentit al que fan, ni una motivació positiva que els moga a fer el bé, és una forma de pobresa humana. Una persona que no descobreix la seua vocació, en el fons, és una persona sense un futur que la il·lusione.

El camí que Jesús li recorda al mestre de la llei és comú a totes les vocacions i estats de vida, és el que dona sentit i alegria a totes les possibles opcions que cada persona puga triar: és el camí de l'amor a Déu que es concreta en l'amor al proïsme, que és imatge i semblança de Déu. Per a viure'l la persona ha de ser realment lliure de si mateix, de la inclinació als diners, dels egoismes que li esclavitzen; ha d'experimentar que hi ha més alegria en donar que en rebre; que servir els altres no és una càrrega, sinó allò que dona l'autèntica felicitat. Qualsevol vocació (sacerdotal, consagrada o matrimonial) que no es visca així no condueix a la felicitat.

Per això, si volem ser feliços, cada dia ens hem de formular la segona pregunta que el mestre de la llei li va dirigir a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» (*Lc* 10,29). Per a respondre, Jesús no va donar una lliçó de moral, sinó que va narrar la paràbola del bon samarità. En parlar-nos així, el Senyor ens convida que no ens acontentem a fer teories sobre l'amor, sinó a que ens preguntem qui és el nostre proïsme tenint presents a les persones concretes que ens trobem en el camí de la vida, començant pels nostres familiars i persones properes. Elles encarnen la crida que Déu ens dirigeix a viure en l'amor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Testimoni i mestratge dels pares

«Fa uns dies, passant davant l'habitació del meu germà, vaig veure que tenia la porta oberta. M'hi vaig apropar. El meu germà de nou anys, amb el pijama posat, estava agenollat al peu del seu llit, la mirada fixa en una creu de sant Francesc. Esgranava el parenostre. No em va veure. Vaig restar silenciós. Seguí l'avemaria i el glòria. M'hi vaig afegir mentalment. També amb els llavis. Sense fer cap soroll. Veure i escoltar el meu germà petit m'omplí de joia. El pare i la mare em van ensenyar aquestes mateixes pregàries i em recomanaren que les resés, cada dia, agenollat al peu del llit, mirant la creu. Encara ho faig. No sé agafar el son sense viure aquest moment pel Senyor». Qui parla així és un jove de vint-i-un anys, universitari. Forma part d'un grup de nois i noies que comparteixen les seves inquietuds. Volen seguir Jesús, conèixer-lo, estimar-lo. Volen apropar-lo a altres joves que busquin sentit a la vida.

La fidelitat d'aquests joves a la pregària és admirable i encomiable. Hi ha un detall, però, que no ens ha de passar per alt. El testimoni i el mestratge dels pares que esdevingué determinant en el moment de la iniciació d'aquest apropament al Senyor. Ensenyar a agenollar-se davant del Senyor, a reconèixer la seva grandesa i la nostra petitesa. «Llavors l'home es va agenollar i es prosternà per adorar el Senyor» (*Gn* 24,26). Alhora ensenyar a copsar la seva proximitat amorosa que ens fa dir: «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre que estàs en el cel, santifica el teu nom» (*Mt* 6,8).

Pares i mares cristians que llegiu aquestes ratlles. Inicieu els vostres fills en la pregària, en el diàleg amb el Pare, a seguir els ensenyaments de Jesús, a deixar-se portar per l'Esperit. Feu-ho de manera senzilla, vivencial, en el dia a dia. El temps de vacances és un bon moment: la benedicció i acció de gràcies abans dels àpats, amb la família asseguda entorn la taula, el passeig quan el sol es va ponent, l'anada a una ermita, el berenar en una font, la trobada d'amics amb els qui compartim la fe, en arribar al cim després d'una pujada més o menys complexa...

Tantes i tantes ocasions que són bones per testimoniar vivencialment: «A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén» (*Fl* 4, 20).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

El camino para la vida eterna

En el evangelio de este domingo escuchamos la parábola del buen samaritano. Se trata de un texto que nos resulta familiar y que ya comenté durante el año de la misericordia al que nos convocó al papa Francisco (*Palabras de Vida*, 13 de marzo de 2016). Os invito a fijaros en algunos detalles de este texto evangélico. Todo comienza con una pregunta que un maestro de la ley le dirige a Jesús: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?» (*Lc* 10,25). Es la misma pregunta que en otra ocasión un joven rico le dirigió a Jesús (*Lc* 18,18; *Mt* 19,16; *Mc* 10,17).

En esa pregunta se expresa la inquietud de todo ser humano: alcanzar una vida auténtica, libre de todas las inquietudes que nos impiden una felicidad plena. Se trata de una aspiración que todos tenemos en el fondo de nuestro corazón, aunque muchos no lo quieran reconocer. No hay ningún hombre que no quiera ser feliz, aunque no todos buscan la felicidad por los mismos caminos. Jesús responde al maestro de la ley que le estaba interrogando, invitándolo a que él mismo encuentre en la Escritura el camino que Dios nos propone a todos para alcanzar una forma de vivir con sentido y alegría en este mundo y que, además, anticipa una plenitud que nosotros no podemos imaginar: «Él le dijo: "¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?". Él respondió: "Amarás al Señor tu Dios. Con todo tu corazón y con toda el alma y con toda tu fuerza y con toda tu mente. Y a tu prójimo como a ti mismo"» (*Lc* 10,27).

Las personas somos felices cuando descubrimos la vocación que da sentido a nuestra vida. Dios desde la eternidad ha pensado en cada uno de nosotros y nos ha destinado a una misión. La felicidad en la vida está en encontrar el lugar en el que Dios quiere que la realicemos. No plantearse esta cuestión, como les ocurre a muchos jóvenes, que no saben qué hacer en su vida y no descubren un sentido a lo que hacen, ni una motivación positiva que les mueva a hacer el bien, es una forma de pobreza humana. Una persona que no descubre su vocación, en el fondo, es una persona sin un futuro que le ilusione.

El camino que Jesús le recuerda al maestro de la ley es común a todas las vocaciones y estados de vida, es el camino que da sentido y alegría a todas las posibles opciones que cada persona pueda escoger: es el camino del amor a Dios que se concreta en el amor al prójimo, que es imagen y semejanza de Dios. Para vivirlo la persona debe ser realmente libre de sí mismo, de la inclinación al dinero, de los egoísmos que le esclavizan; debe experimentar que hay más alegría en dar que en recibir; que servir a los demás no es una carga, sino que es lo que da la auténtica felicidad. Cualquier vocación (sacerdotal, consagrada o matrimonial) que no se viva así no conduce a la felicidad.

Por ello, si queremos ser felices, cada día nos tenemos que formular la segunda pregunta que el maestro de la ley le dirigió a Jesús: «¿Y quién es mi prójimo?» (*Lc* 10,29). Para responder, Jesús no dio una lección de moral, sino que narró la parábola del buen samaritano. Al hablarnos así, el Señor nos invita a que no nos contentemos a hacer teorías sobre el amor, sino a que nos preguntemos quién es nuestro prójimo teniendo presentes a las personas concretas que nos encontramos en el camino de la vida, comenzando por nuestros familiares y personas cercanas. Ellas encarnan la llamada que Dios nos dirige a vivir en el amor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Confirmacions a les parròquies de Gandesa i La Fatarella

Confirmacions a Gandesa

Confirmacions a La Fatarella

Les parròquies de La Fatarella i Gandesa aquest cap de setmana han estat de festa.

El nostre Bisbe ha vingut a confirmar 20 joves de les nostres parròquies. Amb gran alegria l'hem rebut, especialment a Gandesa, després de 2 anys i mig sense confirmacions.

A l'homilia, el Bisbe ha destacat el missatge del manament nou i la valentia d'anar contracorrent en un món on ser cristià no està de moda.

Moltes gràcies als familiars i amics que ens heu acompanyat.

Mn. David Arasa

Confirmacions a Alfara de Carles

El divendres 20 de maig, a les 8 de la tarda, el Sr. Bisbe administrà el sagrament de la Confirmació a vuit joves, ells i elles, de la parròquia alfarenca de Sant Agustí. Acompanyaven Mn. Juanjo Roca i Mn. Miquel. Amb la participació de pares, padrins i un grup nombrós de fidels. Cantà el cor de la parròquia. Celebració ben organitzada, emocionant i sentida especialment pels confirmands.

Després compartírem agradablement el sopar al restaurant del poble.

Rev. Miguel Gasulla

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Per als qui segueixen Jesús no és temps de dormir, de deixar-se narcotitzar l'ànima. Un dels drames del nostre temps és tancar els ulls a la realitat i donar-li l'esquena» (12 de març).

@Pontifex_es: «Si l'oració està viva "trastoca per dins", provoca contínuament que ens deixem inquietar pel crit sofrent del món. Preguntem-nos com estem resant per la guerra actual» (12 de març).

@Pontifex_es: «Orar és portar la pulsació de l'actualitat a Déu perquè la seva mirada s'obri de bat a bat sobre la història» (12 de març).

@Pontifex_es: «Com els deixebles, també nosaltres necessitem la llum de Déu, que ens fa veure les coses d'una altra manera; ens atreu, ens desperta, revifa el desig i la força de resar, de mirar dins de nosaltres i dedicar temps als altres» (13 de març).

Preparant les comunions

El mes de maig és el mes de les primeres comunions, que són celebracions familiars i de comunitat parroquial. Com tota celebració, necessita un temps de preparació: dos cursos de catequesi i altres activitats.

Però hi ha una preparació que es viu amb especial nerviosisme i és LA PRIMERA CONFESSIÓ. Els nens i nenes que este mes de maig rebran la Primera Comunió ens vam trobar a l'Ermita del Remei, el diumenge 22, per celebrar-la: estona de pregària, de reflexió i de «dir els pecats al confessor».

En acabar, els pares ens van preparar un bon berenar i els jocs van donar pas a la convivència familiar i l'alegria de sentir-nos perdonats.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Flix

Visita pastoral a l'equip de Càritas Interparroquial de Tortosa

Com a continuïtat amb la programació de visites pastorals a diferents Equips Locals de Càritas a la nostra diòcesi, l'Excm. i Rvdm. D. Enrique Benavent, bisbe de Tortosa, el delegat episcopal Mn. Carlos París i el director de Càritas Diocesana de Tortosa Dídac Rodríguez, varen realitzar una visita pastoral a l'equip de Càritas Interparroquial de Tortosa.

A les instal·lacions de la Càritas Interparroquial varen ser rebuts per la directora Sra. Cinta Jardí, components de l'equip local i un bon nombre de membres de l'equip de voluntaris. Cal destacar també la presència de l'Il·lm. Mn. José Luis Arín, vicari general i rector de la Parròquia dels Dolors,

i del M.I. Mn. Ramon Labernié, arxiprest i rector de la Parròquia del Roser.

Per part dels membres de la Càritas Interparroquial es va informar detalladament de totes les activitats i projectes que venen realitzant al municipi, on estan realitzant una tasca destacada d'atenció, acompanyament i suport a un elevat nombre de famílies.

Posteriorment varen exposar, al Sr. Bisbe i als representants de l'equip directiu diocesà presents, els diferents projectes que tenen en estudi per a desenvolupar al llarg dels propers mesos.

Tortosa, 24 de maig de 2022.

Equip directiu de Càritas

AGENDA

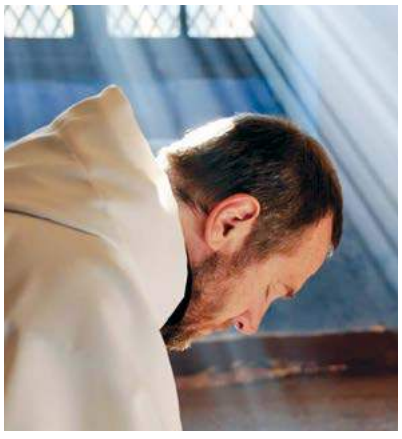

De l'11 al 15, Desert de les Palmes, exercicis espirituals per al clergat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ☐ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-30]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sants Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ **Dimarts** [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ **Dimecres** [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ **Dijous** [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev. fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. ☐ **Divendres** [Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38 / Mt 12,1-8]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano, cardenal (franciscà) i doctor de l'Església; sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili Maria Pirrotti, prevere escolapi.

16. ☐ **Dissabte** [Mi 2,1-5 / Sl 10 / Mt 12,14-21]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ **Diumenge vinent,** XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcellina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

Diumenge XV de durant l'any (C)

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisès s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.»*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagis fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma. Porque este precepto que yo te mando hoy no excede de tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: "¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?". Ni está más allá del mar, para poder decir: "¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?". El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas».

Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes i terrestres, visibles e invisibles.

Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?». Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?». Él respondió: «"Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu fuerza" y con toda tu mente. Y "a tu prójimo como a ti mismo"». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida».

Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo di un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó a donde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándoles aceite y vino, y, montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: "Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva". ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo».

COMENTARI

«Doncs, tu fes igual»

No hi ha dubte que una de les paràboles més conegudes i més entranyables és la que anomenem del «bon samarità». Tots la coneixem però hi ha uns detalls importants. La paràbola vol explicar què vol dir *estimar els altres com a tu mateix*. És la pregunta que li fa el mestre de la Llei. La paràbola del bon samarità és una concreció molt clara del que vol dir l'amor al proïsme. Hi ha un *home mig mort camí de Jerusalem a Jericó*. Hi passen primer *un sacerdot i després un levita,* tots dos lliurats al servei del temple; tots dos veuen el ferit però no fan res, passen de llarg. Alguns pensen que era per la por que fos un cadàver, ja que en aquest cas contraurien una contaminació ritual i no podrien oficiar al temple. Però Jesús no els posa pas com a models d'amor; per tant, ni l'atenció al servei del temple ens eximeix d'ajudar una persona ferida. Qui, en canvi, s'atura i atén aquest ferit és un *samarità*, un home considerat pels jueus com a herètic, com a indigne ja que no seguien plenament la llei i les creences jueves. Però primer *s'atura, se'n compadeix*, l'atén en aquell moment i a més *el porta a l'hostal, en paga les despese*s i es compromet a pagar els deutes posteriors. Dedica el seu temps i els seus diners a atendre una persona desconeguda, (possiblement un jueu), canvia tots els seus plans: el més important per a ell l'home mig mort. La paraula de Jesús és clara: *Tu fes igual*. El gran model és un home menyspreat pels jueus, menystingut pels «bons». La primera lectura ens recorda que *la Llei de Déu no és lluny de nosaltres: no és al cel... no és a l'altra banda del mar...*; *són paraules que tens a prop teu per poder-les complir*. Podem actuar com el bon samarità. Pau ens recorda que Jesús ha mirat amb un immens amor la humanitat: *Per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers posant la pau en tot el que hi ha*. Jesús ens convida a fer com el samarità: estimar tothom fins i tot els enemics; estimar dedicant-los-hi el nostre temps, el nostre diner; canviar els nostres plans si convé i tot això fruit de l'amor, de la compassió.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.